

Det var sket med de færrest mulige Omstændigheder. En skønne Dag kom Nanny leende hjem fra Byen med den nybagte Redaktør under Armen, nejede for sine Forældre og forestillede sig som Fru Dyhring. De var om Formiddagen bleven viet paa et støvet Borgmesterkontor og havde — som hun tungfærdigt berettede — haft det rædsomste Mas med at holde sig alvorlige under Højtideligheden. Bagefter var de gaaet hen paa en Restavration og havde spist Frokost sammen med et Par af Dyhrings Bekendte, som de tilfældigt traf der.

Ved Middagsbordet, der nu blev dækket saa festligt, som det i Hast lod sig gøre, udbragte Philip Salomon sit Hjertebarns og hendes Brudgoms Skaal med en uvilkaarlig Højtidelighed, som dannede en ejendommelig Modsætning til de Nygiftes egen muntre Ligevægt. Ogsaa Moderen var stærkt bevæget. Hvormeget det snart aldrende Ægtepar i de senere Aar — under deres Børns Paavirkning — havde gjort sig Umage for at holde Trit med Tidens Udvikling, ved en Lejlighed som denne brød deres Natur gennem Optugtelsen. Ingen af dem saae i Virkeligheden rigtig fortrøstningsfuldt paa Fremtiden. Navnlig vakte Pigebørnenes egenraadige Færd deres skjulte Bekymring.

Efterhaanden reves de dog med af de andres Munterhed, og Glæden omkring Bordet blev paa Grund af Smaabørnenes Nærværelse tilsidst helt støjende. Kun Jakobe sad stadig tavs og ligesom udeltagende. Hun var ogsaa den eneste, der ikke havde pyntet sig. Hun var saa oprørt over Nannys Overstadighed og over den Vanhelligelse af Kærligheden, som dette Bryllup og det hele Giftermaal i hendes Øjne var, at kun Moderens